

– И сега? Кое от трите да взема? –
попита Ейми Уайлд.

На леглото ѝ лежаха черно-бяла
снимка, опърпано плюшено мече и
медал, който приличаше на сребърен.

Териерът Хилтън скочи на леглото
и побутна с лапа мечето.

– Вземи това – изджавка той. –
Мирише най-интересно.

– Не е важно как мирише – изкряска
папагалът, който беше кацнал на перваза
на прозореца. – Учителката на Ейми иска
децата да занесат в училище стари неща.

– Това мече е старо, Платон –
упорстваше Хилтън. – Цялото е в
кръпки, а едното му ухо е почти отпрано.

Ейми не се изненадваше, че разбира какво си говорят кучето и папагалът. Верижката от метални лапички, която носеше на врата си, беше вълшебна – благодарение на нея можеше да разговаря с животните. Тя погледна мечето и се усмихна.

– Може би трябва да взема него. Било е на мама, когато е била малка.

– Според мен медалът е по-интересен – настоя Платон. – Сигурно някой от твоите прадеди го е получил за някое геройство...

– Неее! – засмя се Ейми. – Татко го е получил за участие във футболния отбор на училището.

В това време Хилтън разглеждаше черно-бялата снимка.

– Познавам това място – обади се той. – Това е твоето училище.

– Така е – кимна Ейми, – но снимката е правена преди много години. Това е класът на леля Дейзи, когато е била на моите години.

– Еха! – възкликна Платон и прелетя до леглото, за да види снимката по-отблизо. – Наистина е стара. А коя е леля Дейзи?

– Момиченцето в средата – посочи Ейми. – Вижте, носи моята огърлица.

Леля Дейзи беше пралеля на Ейми

и леля на майка ѝ. Именно леля Дейзи беше дала на Ейми вълшебната огърлица, когато Ейми и родителите ѝ дойдоха да живеят на остров Клеймъркин. И тя беше единственият човек в света, който знаеше нейната вълшебна тайна.

В това време баща ѝ се провикна от първия етаж:

– Ейми, побързай! Ще закъснееш!

– Идвам! – извика Ейми.

Тя огледа още веднъж трите предмета, после грабна снимката и хукна надолу по стълбите.

В коридора нямаше никого. Ейми бутна летящата врата, която делеше къщата на две – в едната част беше „Игликите“ – тяхната кафе-сладкарница, а в другата част живееха. Момичето влезе в „Игликите“ и се огледа. Баща ѝ, майка ѝ и леля Дейзи подготвиха сладкарницата за първите посетители и застилаха масите с чисти жълти

покривки, но и тримата прекратиха работата си, за да изпратят Ейми на училище.

– Да не забравиш обяда! – баща ѝ пъхна в ръцете ѝ кутията за храна.

– Сложила съм ти и няколко парченца от моя бананов кейк – усмихна се леля Дейзи. – Знам, че го обичаш.

– Закъсняваш, трябва да побързаш! – подкани я майка ѝ.

Ейми погледна часовника. Майка ѝ беше права. Беше загубила много време, докато реши кое от нещата да вземе. Сега трябваше да бърза, за да стигне навреме в училище.

– Чао! – извика тя и излетя от „Игликите“.

Спусна се по павираната улица, после зави в тясна, криволичеща алея с жив плет от двете страни. Алеята водеше към училището и за неин ужас беше безлюдна – всички деца вече бяха в училището. Чуваше гласовете им от училищния двор.

Ейми тръгна по-бързо, но едва измина няколко крачки, когато от небето като светкавица се спусна птица с черно-бели пера. Свраката прелетя толкова близо до момичето, че одраска носа ѝ с върха на крилото си, после кацна на земята точно пред нея. Пусна в краката ѝ предмета, който носеше в човка, и извика:

– Помогни ми!

Ейми спря. Не можеше да не обърне внимание на такава молба, колкото и

да закъснява. А това, че закъснява, си имаше и хубава страна – наоколо нямаше хора и никой не можеше да чуе, че разговаря със свраката. Трябваше да внимава много и да бъде предпазлива. Беше обещала на пралеля си, че винаги ще пази тайната на огърлицата.

– Какво се е случило, Джой? – попита Ейми и се наведе към птицата. – Надявам се, че не си откраднала отново нещо, което ти е харесало?

Джой подскочи неспокойно от крак на крак.

– И аз се надявам, че не съм. Откакто ми каза, че това е лошо, внимавам много. Вече не вземам лъскави неща от къщите на хората, колкото и да ми харесват!

– Какъв е проблемът тогава? – попита Ейми и погали меките перца по главата на свраката.

– Ето го проблема – отвърна Джой и побутна с човка предмета в краката

на Ейми. – Намерих го на земята.
Блестеше на слънцето и аз го взех,
но сега се притеснявам. Прилича много
на пръстените, които хората носят.

Ейми вдигна внимателно предмета и
го разгледа. Свратката беше права, това
беше пръстен, но беше разкривен и
мръсен. Камъкът, който го украсяваше,
беше покрит с пръст. Изглежда, че много
отдавна никой не бе носил пръстена.

Ейми потърка пръстена в блузата си,
за да го изчисти, и отново го разгледа.

Този път забеляза, че върху него е гравирен портрет на мъж. Върху косата на мъжа имаше венец от листа, който напомни на момичето за илюстрациите, които беше виждало в една историческа книга.

Свраката Джой наклони глава и надникна в очите на Ейми.

– Правилно ли постъпих, като ти го донесох? – попита тя.

– Разбира се! – отвърна Ейми и се усмихна. – Най-добре е да не държиш при себе си неща, които са на хората.

– Какво ще правиш с него? – попита Джой.

– Не знам – замисли се Ейми, но в това време чу училищния звънец. – Ще помисля за това по-късно. Ако закъснея за училище, ще си имам неприятности.

Тя пхна пръстена в джоба си и се затича.

